

στον χωρίς περαιτέρω συζήτησιν. Ἐάν ὁμως δὲν στερ-
χθῇ διαμῖς, καὶ ἀκολουθήσῃ ἀμφισβήτησις, ὁ πρὸς
τοῦτο διωρισμένος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τὰς δώδεκα ἕως
τὰς τρεῖς μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐκτὸς ἂν γένη ἀπόφα-
σις ἰδιαίτερα νὰ ἐξακολουθήσῃ μακρότερον χρόνου διά-
στημα ἢ ἀμφισβήτησις, τὸ ὁποῖον συμβαίνει πολλάκις
περὶ τὰ τέλη τῆς συνεδριάσεως. Ἐάν πολλοὶ ῥήτορες
ἐπιθυμῶσι νὰ ἐκθέσωσι τὰς σκέψεις αὐτῶν, ἀναβάλλε-
ται ἡ ὑπόθεσις ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ τὸ αὐτὸ δη-
μόσιον ζήτημα ἐμπορεῖ νὰ διακροτῇται κατὰ πολλὰς
ἐβδομάδας. Πλὴν τᾶλλα δημόσια πράγματα δὲν ἀμε-
λοῦνται ἐν τῷ μεταξὺ· διότι αἱ ἐπιτροπαὶ συνέρχονται
τὸ πρωὶ καὶ τὸ ἑσπέρας, καὶ διατάττουν καὶ προάγουν
τὰ μὴ ἀμφισβητήσιμα προβουλεύματα. Σχεδὸν ὅλα
τὰ μέλη ἐνασχολοῦνται ὅλην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὸ διά-
στημα τῆς συνεδριάσεως, εἴτε εἰς ἐπιτροπὰς παρευρι-
σκόμενοι, εἴτε εἰς τὰς ἀμφισβητήσεις τῆς ὁλομελείας.

Φυσικὰ δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ πόλις, ὅπου
συγκροτοῦνται αἱ τοῦ ἔθνους νομοθετικαὶ συνελεύσεις,
πρέπει καὶ διὰ τοῦτο μόνον, χωρὶς ἄλλης τινὸς περι-
στάσεως, νὰ καθίσταται ἀξιόλογος· διότι οἱ γερονσια-
σταὶ καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν τῶν Ἠνωμένων
Πολιτειῶν διατρίβουν ἐκεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
συνεδριάσεως, ἥτις ἄρχεται πρῶίμα τὸν Δεκέμβριον,
καὶ κρατεῖ γενικῶς σχεδὸν ἐξ μῆνας. Τῶνόντι, μέγα
μέρος τοῦ ἀξιολόγου αὐτῆς λαμβάνει ἐκ τούτου ἡ Οὐα-
σιγκτῶνεια, προσέτι δὲ καὶ ἀπὸ τὸ ἄριστον σχέδιον, καθ' ὃ
ἐξ ἀρχῆς ὥκοδομήθη. Αἱ ὁδοὶ εἶναι μὲ τρόπον πα-
ράξενον διατεταγμέναι· αἱ περισσώτεραι διευθύνονται
ἀπὸ βορρᾶ εἰς νότον, ἢ ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, ὀρ-
θωγωνίως ἀλλήλας διασταυρόνουςαι. Τοῦ κανόνος
τούτου ἐξαιροῦνται δεκαπέντε, δεικνύουσαι κατ' εὐθείαν
γραμμὴν πρὸς τὰς δεκαπέντε κυριωτέρας πολιτείας τοῦ
κράτους· τὸ Καπιτώλιον δὲ καὶ τὸ Προεδρεῖον εἶναι τὰ
σημεῖα, ὅθεν ἀπέρχονται πρὸς πᾶν μέρος τῆς πόλεως.
Οὐδεμία τῶν ὁδῶν εἶναι στενωπέρα ἐννεμήκοντα ποδῶν·
μία δ' ἐξ αὐτῶν, ἡ τῆς Πενσυλβανίας, ἔχει ἑκατὸν ἐξή-
κοντα ποδῶν πλάτος, ἐνὸς δὲ μιλίου μήκος, ἐκτεινομένη
ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον εἰς τὸ Προεδρεῖον.

ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

ΟΛΑ τὰ ἔθνη ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς σήμε-
ρον ἐπίστευσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν ἀθανα-
σίαν τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ μολοντί καὶ οἱ τῆς θείας
ἀποκαλύψεως ἔρμιοι λαοὶ ἐδέχθησαν γενικῶς τὸ ἄρ-
θρον τοῦτο, ἡ πόρουν ὁμως τίνι τρόπῳ ν' ἀποδείξωσι τὴν
ἀλήθειαν αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφώτισε ζωὴν
καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Οὐδεὶς, τὸ Εὐαγ-
γέλιον πιστεύων, δύναται στιγμήν ν' ἀμφιβάλῃ, ἐάν ἡ
ψυχὴ μέλλῃ νὰ ζῇ διαπαντός. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδηλο-
ποίησεν ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνη-
μείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται
οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ
φάτλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.

Ὁ Θάνατος πρὸς καιρὸν μόνον διαλύει τὴν συνένωσιν

τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τοῦτο μὲν εἰς τὸν τάφον
καταχώνων, ἐκείνην δ' ἀποστέλλων εἰς τὸν ἀόρατον,
αἰώνιον κόσμον. Αἰωνιότης! Πόσον ἀσθενεῖς πᾶσαι
αἱ περὶ αὐτῆς ἰδέαι μας! Ὁ νοῦς εἰς μάτην ἀγωνί-
ζεται πλήρη αὐτῆς ἐννοίαν νὰ συλλάβῃ. Τὴν ἔκτασιν
αὐτῆς δὲν χωρεῖ οὔτε ἀρχαγγελικὸς νοῦς, καὶ μόνος ὁ
Θεὸς, ὁ κατοικῶν τὴν αἰωνιότητα, δύναται νὰ ἐννοήσῃ
τὸ μήκος, πλάτος, καὶ βάθος, καὶ ὕψος αὐτῆς.

Σ' ἐρωτῶ, ἀναγνώστα, τί ἐστὶν αἰωνιότης; Συγ-
χέσαι, καὶ δὲν ἐμπορεῖς ν' ἀποκριθῇς. Περὶ ἡμερῶν,
καὶ μηνῶν, καὶ ἐνιαυτῶν, καὶ ἑκατονταετηρίδων, δύνα-
σαι καὶ ποῦ ἄρχονται καὶ ποῦ τελευτῶσι νὰ με εἴπῃς.
Ἀλλὰ ποῦ ἡ ἀρχή, καὶ ποῦ τὸ τέλος τῆς αἰωνιότητος;
Διὰ ποίων ἀριθμῶν ἔχεις νὰ σημειώσῃς τὸ κεφάλαιον
τῶν ἀτελευτήτων αὐτῆς αἰῶνων; Δοκίμασε.

Σύναψε ὅσα λεπτὰ ἐξήσεν ἕκαστον ἄτομον τοῦ ἀν-
θρωπίνου γένους ἀφ' ἧς ὥρας ὁ Ἀδὰμ ἐδημιουργήθη
μέχρι τοῦ νῦν, ἔπειτα δὲ λάβε ἕκαστον λεπτόν τοῦ
ἐκπληκτικοῦ τούτου κεφαλαίου ἀντὶ χιλίων ἐτῶν· καὶ
ὁμως ταῦτα πάντα ἤθελαν εἶσθαι ἀπείρως ὀλιγώτερα
τῶν ἐνιαυτῶν τῆς αἰωνιότητος! Ὑπόθεσε ὅτι καθ'
ἕκαστον ἑκατομμύριον ἐτῶν ἐξηραίνεται μία μόνη ῥανὶς
τοῦ ἄχανοῦς ὠκεανοῦ, καὶ εἰπέ με εἰς πόσα ἑκατομμύ-
ρια αἰῶνων ἤθελε ξηρανθῇ κατὰ τὸν βραδὺν τρόπον
τούτον ὁ μέγας ἐκεῖνος κόσμος τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ καὶ
οἱ αἰῶνες οὗτοι ἤθελαν εἶσθαι ἀπείρως ὀλιγώτεροι τῶν
τῆς αἰωνιότητος! Ὑπόθεσε ὅτι καθ' ἕκαστον ἑκατομ-
μύριον ἐτῶν ἀνεμὸς τις μετέφερεν ἐκ τοῦ ἡμετέρου πλα-
νῆτου ἐν μόριον ἄμμου εἰς τὸν ἀπώτατον ἀστέρα, καὶ
πόσος χρόνος ἤθελε παρέλθειν πρὶν μεταφερθῇ ὁλόκλη-
ρος ἡ σφαῖρα αὕτη, ἐάν ἅπανα ἐγίνετο ἄμμος; Ὁ
ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν εἶναι μὲν εἰς ἡμᾶς ἀκατανόητος· ἀλ-
λά μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἀπείρως μικρότερος τῶν ἐτῶν τῆς
αἰωνιότητος!

Ὑπόθεσε ὅτι ὁ ἥλιος, ὁ πλεόν παρ' ἑκατομμυριάκις
μεγαλῆτερος τῆς γῆς, καὶ ἅπαντες οἱ πλανῆται καὶ
οἱ ἀστέρες, οἱ τοὺς οὐρανούς κοσμοῦντες, μετεφέροντο εἰς
μακρυνὴν τινα χώραν τοῦ ἀπεριορίστου διαστήματος
πρὸς ἐν μόριον εἰς ἑκατὸν ἑκατομμύρια ἐτῶν· τίς δύ-
νεται νὰ λογαριάσῃ ἢ νὰ συλλάβῃ πόσα ἔτη θέλουν
φύγειν, πρὶν γένη ἄφανές τὸ τελευταῖον μόριον; Ἀλλ'
ἡ μακρὰ, μακροτάτη αὕτη περίοδος, τῆς ὁποίας ἡ
διάρκεια τόσον καταπλήττει τὸ ἡμέτερον περὶ ὁρισμένον
λογικόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπείρως τῆς αἰωνιότητος
μικροτέρα· ἤθελεν εἶσθαι μία μόνον στιγμή χρόνου εἰς
τὸν ἀτελευτήτων κύκλον καὶ ὠκεανὸν τῆς αἰωνιότητος!

Αὐτὸς ἐγὼ τάχα διὰ τὴν αἰωνιότητα ἐγεννήθην;
Εἰς αὐτὴν σπεύδω διὰ τοῦ προσωρινοῦ τούτου κόσμου;
Ἐχω ψυχὴν, διωρισμένην ὑπὸ τοῦ Πλάστου αὐτῆς νὰ
περάσῃ τοὺς ἀκατανόητους καὶ ἀτελευτήτους αἰῶνας
τῆς αἰωνιότητος, ἀδιαλείπτως εἰς ἀγιωσύνην καὶ
μακαριότητα ὑφουμένη, ἢ βυθιζομένη κατὰ στιγμήν
ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἀθλιότητα;
Ναί, τῆς αἰωνιότητος εἶμαι κληρονόμος, καὶ μετ' ὀλίγον
θέλω εἰσελθεῖν εἰς τὴν κληρονομίαν μου ταύτην.

Διατί λοιπόν περί μὲν τοῦ εὐτελοῦς ὀλιγοβίου σώματος νὰ μεριμνῶ τόσον, περί δὲ τῆς ἀθανάτου ταύτης πολυτίμου ψυχῆς νὰ ἦμαι τόσον ἄφροντις καὶ ἀμελής; Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ δημιουργήσας τοὺς κόσμους ἅπαντας, ὁ πλάσας τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ τὸ ἰδίον του αἷμα λυτρώσας αὐτήν, γινώσκει τί ἀξίζει. Αὐτὸς γινώσκει τί ἐστὶν αἰωνιότης, κάτοικος ὧν αὐτῆς. Αὐτὸς μὲ ἐρωτᾷ τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην ἐρώτησιν, Τί θέλω δώσῃ ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς μου, καὶ τί θέλει μὲ ὠφελῆσιν ἐάν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσω, τὴν δὲ ψυχὴν μου ζημιωθῶ;

Ἡ ψυχὴ ἄρα ἐμπορεῖ τῶνόντι νὰ χαθῇ; Ἄν ὄχι, διατί λοιπόν ἐπρόβαλε τοιαύτην ἐρώτησιν ὁ Χριστός; Ναι, ἐμπορεῖ νὰ χαθῇ, καὶ κινδυνεύει νὰ χαθῇ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἤλθεν ἐξ οὐρανοῦ νὰ σώσῃ αὐτήν, μάλιστα νὰ σώσῃ αὐτήν εἰς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας! Ἀναγνώστα, ἡ ψυχὴ σου βαδίζει τὴν εἰς σωτηρίαν ὁδόν; Μετενόησας, καὶ ἔλαβες ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις αἶρει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου; Ὡς μελέτα τὴν ἀθανασίαν σου. Συλλογίζου περί τῆς αἰωνιότητος, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἔχεις νὰ εἰσέλθῃς. Θέλεις νὰ ἐμβῇς ἐκεῖ, καὶ νὰ περάσῃς τοὺς ἀνάριθμους ἐνιαυτοὺς καὶ τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνάς της, ὡς ἀμετανόητος ἀσυγχώρητος ἁμαρτωλός! Ἐνθυμοῦ πόσον εἶναι πολῦτιμος ἡ ἀθάνατος ψυχὴ, καὶ πόσον πολῦτιμος ὁ Σωτὴρ αὐτῆς!

Ο ΜΑΚΙΑΒΕΛΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 178 Τόμ. γ'.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ Γ'.

ΣΠΟΥΔΑΖΕ ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃς τὴν εὐνοίαν τῶν γυναικῶν, καὶ μάλιστα τῶν πλουσιῶν καὶ προβεβηκυῖαν, ἡ ἐκείνων αἵτινες ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον.

Εἰς τὰς γυναῖκας θέλεις ἀρέσκειν ἐνδύόμενος καθαρὰ*, καὶ ἀλείφων τὴν κεφαλὴν σου διὰ μύρων, καὶ ἐν γένει φαινόμενος κομψὸς καὶ ὑποχωρητικὸς πρὸς αὐτάς. Κράτει ἀνδρὶ διὰ νὰ ταῖς τὰ προσφέρει, καὶ ζαχαρωτὰ διὰ τὰ παιδία, καὶ λέγε, ὅταν ἦναι εὐμορξα, ὅτι ἔχουσιν ὅπως διόλου τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς. Ἐπισκέπτου αὐτάς εἰς τὰς λέσχας τοῦ θεάτρου, ἐκτελεῖ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ἀκούε τὰς μὲ ὑπομονὴν, δίδων πάντοτε δίκαιον, ὅταν ἔχωσι τὸ ἐλάττωμα νὰ φλυαρῶσι. Θεράπειε καὶ αὐτάς τὰς θεραπεύοντας, ἐάν ἐξεύρῃς ὅτι διὰ εὐλογον ἢ διὰ ὑποχρεωτικὴν τινα αἰτίαν χαίρουσι τὴν εὐνοίαν καὶ πίστιν τῆς δεσποίνης των. Ἀλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ θυσιάξῃς καὶ χαρακτῆρα καὶ τὸ

πάν διὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὰ ἱλαρὰ βλέμματα μιᾶς πλουσίας γυναικός. Ἄν ἐπιτύχῃς εἰς τοῦτο, ἔσο βέβαιος ὅτι θέλεις εἰσαχθῇ εἰς πολλὰς οἰκίας, καὶ θέλεις θεωρεῖσθαι παρὰ πάντων ὡς πάνσοφος. Ἐχε κανόνα νὰ μὴ ἐναντιόνεσαι ποτὲ εἰς τὰς γεροντίσσας, ὅσον καὶ ἂν παραλαλῶσι περί τῆς ἀσθενείας. Καὶ ὅταν τὰς ἀπαντᾷς εἰς τὸν δρόμον, σφίγγε τὴν χεῖρά των, καὶ ἐρώτα περί τῆς υἱείας των. Διότι ἐκ τῶν ἐπαίνων καὶ συστάσεων αὐτῶν παρακινουμένη καὶ ἡ σύζυγος, κολακεύει τοῦ ἀνδρὸς τὴν σιαγόνα, καὶ τὸν λέγει, Ἀὐτὸν τὸν ἱατρὸν νὰ μοῦ ἐπάρῃς. Πολλάκις ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀσθενοῦς σου λέγει, Ἄς ἐρωτήσωμεν καὶ τὴν κυρίαν Πέπαν, ἥτις εἶναι παλαιὸς ἱατρός· ἴσως μᾶς δώσῃ κάμμίαν καλὴν συμβουλήν. Διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃς παρ' αὐτῆς ὅτι ὁ Κ. Δόκτωρ εἶναι ὑπερήφανος, καὶ δὲν ὑποφέρει νὰ τὸν ὁμιλήσῃ κανεὶς λέξιν, ὅταν σὲ εἴπῃ, Sign. D., νὰ τὸν δώσωμεν ἐν κλυστήρῃ ἀπὸ lattuga; σὺ ἀποκρίσθαι, Μάλιστα! δὲν ἐμπορεῖ παρὰ νὰ ὠφελῇσιν· πλὴν ἐγὼ ἤθελα προσθέσῃν καὶ ὀλίγον ἕξος διὰ νὰ δροσισθῇ τὸ αἷμα καὶ τὸ σηκώτῃ. Παρομοίως φέρου καὶ πρὸς τὰς ὑπόληψιν χαϊρούσας μάμμιας. Ὅταν πολλάκις σὲ ζητῶσιν ἱατρικὰ τῆς ἀρεσκείας των, σὺ, ὅταν αἱ ἀσθένειαι ἦναι χρονικαί, συγκατάνευε εἰς ὅτι ἐπιθυμοῦσι· διότι ἄλλῶς κράζουσιν ἄλλον ἱατρὸν εἴτε φανερά εἴτε κρυφά σου, ὅστις, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν νέαν οἰκίαν, ἐκτελεῖ κατ' ὅλα τὴν ἐπιθυμίαν των. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ πολῦκροτος Θεσσαλος ἐσυγχώρει εἰς τοὺς ἐν Ῥώμῃ προὔχοντας ὅτι ἐπεθύμουν*.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ Δ'.

Ὅταν εὐρίσκεισαι παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἐξευρε νὰ διηγῇσαι πολλὰ καὶ νὰ φλυαρῇς.

Ὁ Ἱπποκράτης συνεβούλευε† νὰ μὴ λαλῇ πολλὰ ὁ ἱατρός μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀναγκαῖα. Ἀλλὰ τὴν σήμερον πρέπει νὰ κάμνῃς ὅλον τὸν ἐναντίον. Καὶ ἐάν μὲν θεραπεύῃς ἀνθρώπους πεπαιδευμένους καὶ τῆς πρώτης τάξεως, ὁμιλεῖ περί πολιτικῆς, περιμινιστερίων, καὶ ἐν γένει περί ὧν ἀρέσκουσιν εἰς καλλιεργημένον νοῦν. Ἐάν δὲ ἀνθρώπους χυδαίους ἢ τρίτης τάξεως, διηγοῦ καὶ εἰς τούτους νέα, διότι τὸ νομίζουσι μεγάλην των τιμὴν. Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ὁμιλεῖ περί πραγμάτων οἰκειακῶν, περί συνοικεσιῶν, περί μοδῶν, τί συνέβη εἰς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα, κατὰκρινε μερικῶν τὴν φήμην, ἐκείνων μάλιστα μὲ τὰς ὁποίας ἐξεύρεις ὅτι δὲν ἔχουσι φιλίαν, ἀνάφερε περί μυθιστοριῶν, καὶ μάλιστα τῶν νεωτάτων, ἐρώτα τὴν περί τούτων γνώμην των, ἂν μάλιστα παρατηρήσῃς ὅτι ἐπαγγέλλονται τὰς σοφὰς, ἢ διηγοῦ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, ἂν δὲν ἔτυχῃ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ, καὶ τελείονε λέγων, Ἄν ἀγαπᾶτε, κυρία

* Τὴν καθαρὴν στολὴν καὶ τὸ ἀλειμμα τῆς κεφαλῆς ἐπῆρσαν καὶ ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός (Περὶ Ἱητροῦ σελ. 6. Τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἱπποκρ. Ἐκδ. 5. σελ. 138). Ὅταν ὁμως στερεώσῃς τὴν ἐπιρροὴν σου, ἐμπορεῖς καὶ νὰ ἐνδύσῃς φορέματα ῥυπαρά καὶ ἐξεσχισμένα, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃσαι ἀπὸ φωμοζήτην, διότι θέλεις ἐπισύρειν περισσότερον τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου.

* Γαλην. Θεραπευτ. Μεθόδ. Βιβ. Α'. Κεφ. Α'.

† Περὶ Εὐδασκημοσ. σελ. 71.—Εἶπε καὶ ὁ Κέλσος, morbos non eloquentia, sed remediis, curare. καὶ ὁ Μένανδρος, Ἱατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος.